

Петко Р. Славейков

Орел и лисица

Орел и лисица станали приятели и ся сдумали да ся заселят близо един до друг, че от навикновение да ся утвърдят в приятелството си. И тъй орелът си направил гнездо на високо дърво, а лисицата тамо облизом в храсталака ся уценила. Някога си излязла лисицата на паша, а орелът като не можил да си намери друга храна, слетял в храсталака, грабнал щенетата и и ги изял с пилетата си. Като ся завърнала лисицата и видяла станалото, не ся наскърбила толко за смъртта на чедата си, колкото за това, що не можеше да му отмъсти. Защото, като беше четвърноожко, не можеше да стигне хвърковато животно. Затова, като ся възпряла отдалеч, това что е лесно за слабите, кълнеше изедника си. Не след много време някои де на полето жертвовали, орелът ся спуснал и грабнал една част от жертвата с разпалени въглища и я занесе на гнездото си. Случило ся да духне силен вятър и да ся запали гнездото му. Орленцата като че били още безкрилни, опрълили ся и паднали на земята, а лисицата ся завтекла и ги изяла пред чите на орела.

Които престъпват приятелството, ако и да избягнат от наказанието на онеправданите заради слабостта им, то от божието правосъдие не щат да избегнат.

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Калина Григорова
Ползван източник: Петко Р. Славейков, „Съчинения“, т. 4, „Български писател“, С.
1979.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4075>]